

סיפורלי · SIPURLI

המסירה של יהלי

סיפור על אומץ, התמדה וחברות אמיתית

נכתב במיוחד עבור יהלי, בן 10

יהלי בן עשר. יש לו עיניים ירוקות יפות וחיוך שתמיד מוכן לצאת החוצה. הוא הילד שמרים את הקלמרון שנפל לחבר, שנשאר לעזור לסדר את הכיתה, ושמח בשביל אחרים - גם כשלו עצמו קצת קשה.

יותר מכל, יהלי אוהב כדורגל. הבעיה היא שהוא התחיל לשחק מאוחר. כשהוא הצטרף לשכונה, כולם כבר היו מאורגנים בקבוצות קבועות. בכל הפסקה בוחרים קבוצות, ותמיד נשמע אותו משפט: "אנחנו כבר מלאים."

יהלי לא כעס. הוא המשיך לבוא למגרש, עודד מהקו, ובסוף כל משחק נשאר לאסוף את החרוטים.

יום אחד ניגש אליו המאמן דוד: "אני רואה אותך כאן כבר שבועיים. רוצה להצטרף לאימונים?"

בהתחלה זה היה קשה. הכדור ברח לו בין הרגליים, והמסירות פספסו. אבל
יהלי נשאר אחרי כולם ותירגל. קודם נגע בכדור מאה פעמים בלי שהוא יברח.
אחר כך מסר לקיר וקיבל בחזרה - שוב, ושוב, ושוב.
לאט לאט, שבוע אחרי שבוע, הרגליים התחילו להקשיב לו.

יום אחד אמר המאמן דוד: "יהלי, אתה בסגל למשחק."

במחצית השנייה הוא עלה כמחליף. הלב דפק חזק, אבל הוא זכר את כל האימונים. הוא לא ניסה לעשות דברים גדולים. הוא רדף אחורה כשצריך היה, מסר מסירה טובה אחת - ואז עוד אחת.

ואז הגיע הרגע הגדול. התקפה מהירה, והכדור התגלגל אל יהלי מול השער. הוא יכול היה לבעוט. כולם צעקו: "בעט! בעט!"

אבל יהלי הרים את הראש - וראה את דני, החבר שאף פעם לא בחר בו, עומד לבד מול שער פתוח.

יהלי מסר. דני בעט - גול!

כל הקבוצה רצה לחבק את דני, ואז רצה לחבק את יהלי. דני הסתכל עליו
וחייך: "איזו מסירה. ידעתי שתראה אותי."

אחרי המשחק שם המאמן דוד יד על הכתף של יהלי. "אתה יודע מה השתנה
בך? לא רק הבעיטה ולא רק הכדרור. אתה רואה את המשחק. ושחקן שרואה
את כולם - תמיד יש לו מקום בקבוצה."

ומאז, כשבוחרים קבוצות בהפסקה, נשמע משפט חדש: "אנחנו לוקחים את
יהלי."

סוף - או ההתחלה של משחק חדש

יהלי לא הפך לכוכב ביום אחד. הוא פשוט לא הפסיק לנסות, המשיך להיות האדם שהוא - ויום אחד כולם ראו את מה שהמאמן ראה כבר מזמן.

SIPURLI · סיפורלי · סיפור לדוגמה